

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/97/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114011326
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3114011326.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Ondreja Gáboríka v trestnej veci proti odsúdenému T. U. pre účastníctvo na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/ formou návrhu k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31.07.2001 a iné prejednal na neverejnom zasadnutí 24.októbra 2014 sťažnosť odsúdeného T. U. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. septembra 2014, sp. zn. 3Pp 66/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného T. U. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 26.septembra 2014, sp. zn. 3Pp/66/2014 zamietol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. s použitím § 61 ods.1, 2 Tr. zák. a § 62 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 (ďalej len Tr. zák.) ako nedôvodný návrh odsúdeného T. U. o jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 1T/13/2002, zo dňa 02.02.2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/6/2010, zo dňa 18.01.2011, za účastníctvo na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/ formou návrhu k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31.07.2001 a iné trestné činy vo výmere 15 rokov so zaradením na jeho výkon do tretej nápravno-výchovnej skupiny, pričom v roku 2012 bol na ďalší výkon trestu preradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal odsúdený T. U. sťažnosť. V jej podrobnom písomnom odôvodnení sám i prostredníctvom svojho obhajcu namietal správnosť napadnutého uznesenia s poukazom na to, že skutočnosť, keď bol v minulosti odsúdený na dlhodobý trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, nemôže byť sama o sebe dôvodom pre zamietnutie jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pretože za skutok, ktorý v minulosti spáchal, už potrestaný bol. Počas celého výkonu trestu bol aj vzhľadom k svojim 11 disciplinárnym odmenám a riadnemu plneniu si všetkých svojich povinností vzorom aj pre ostatných odsúdených a z tohto pohľadu je zamietavé rozhodnutie súdu prvého stupňa nielen pre neho, ale pre ostatných odsúdených absolútne demotivujúce. V roku 2012 bol na ďalší výkon trestu preradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa jeho názoru - na rozdiel od okresného súdu - spĺňa aj tretiu podmienku pre kladné rozhodnutie o jeho žiadosti, že totiž existuje reálny predpoklad, že v budúcnosti nebude páchať trestnú činnosť, pretože počas doteraz vykonanej časti trestu mal dostatok času na prehodnotenie svojej minulosti a keďže v súčasnej dobe aj vzhľadom na svoj vek, rodinné zázemie i prosperujúce vlastníctvo rekreačného a reštauračného zaradenia u neho možnosť prípadného ďalšieho páchania trestnej činnosti prakticky ani neexistuje. Domáhal sa preto zrušenia napadnutého uznesenia a podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a to prípadne aj s uložením najdlhšej možnej skúšobnej dobe vo výmere 7 rokov, uloženia primeraných povinností ako aj výkonu probačného dohľadu.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená 9.októbra 2014, preskúmal v zmysle § 192 ods.1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného T. U. nie je dôvodná.

Okresný súd postupoval správne, keď návrh odsúdeného T. U. o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ako nedôvodnú zamietol podľa §§ 61 ods. 1, ods. 2 a 62 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 (v prípade jeho odsúdenia ide totiž o trest uložený pred 1.1.2006, preto v zmysle § 437 ods. 3 Tr. zák. účinného od 1.1.2006 sa pri posudzovaní splnenia podmienok na rozhodovanie o podmieňanom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody postupuje podľa doterajších predpisov, t. j. predpisov účinných pred 1.1.2006). Z ustanovenia § 61 ods.1, 2 Tr. zák. vyplýva, že predpokladom podmieňaného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody aj u odsúdeného T. U. je súčasné splnenie troch podmienok a to, že odsúdený vykonal už dve tretiny uloženého trestu, vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akej nápravno-výchovnej skupine (v akom ústave na výkon trestu) odsúdený trest vykonáva. V posudzovanom prípade však všetky zákonom vyžadované podmienky neboli splnené. Výkon dvoch tretín uloženého trestu, pozitívne hodnotenie správania odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu ešte samo osebe nepostačuje pre záver o splnení zákonných podmienok pre podmieňané prepustenie odsúdeného. Zmysel podmieňaného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel' automaticky prepustený po odpýkaní stanovenej doby bez ohľadu na účel trestu, ale podmieňané prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Ustanovenie § 61 ods.1 Tr. zák. vyjadruje totiž predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmieňané prepustenie a musí pritom vyplývať zo zhodnotenia páchatel'ovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmieňanom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatel'ovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin. Ustanovenie § 61 ods. 2 Tr. zák. sleduje totiž to, aby dosiahnutý stupeň nápravy bol posudzovaný nielen podľa plnenia povinností a správania sa odsúdeného vo výkone trestu, ale tiež so zreteľom na to, či sa odsúdený zbavil všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré viedli k trestnému činu, pre ktorý bol odsúdený, a či sa podmienkam a požiadavkám výkonu trestu neprispôbil len formálne. Závažnosť spáchaného trestného činu, rovnako ako skutočnosť, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva (do ktorej nápravno-výchovnej skupiny je odsúdený zaradený), je treba hodnotiť v súvislosti s otázkou, či vzorné správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie jeho povinností je výrazom jeho skutočného polepšenia, a či je teda možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Okresný súd sa v posudzovanom prípade týmito hľadiskami riadil dôsledne, prihliadol na všetky okolnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie o tom, či sú splnené všetky podmienky pre podmieňané prepustenie odsúdeného T. U., t. j. pre záver, že odsúdený plnením svojich povinností a správaním vo výkone trestu preukázal nielen polepšenie, ale aj či možno od neho tiež dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a dospel preto k správnejmu záveru.

Odsúdený T. U. bol rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 1T/13/2002, zo dňa 02.02.2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/6/2010, zo dňa 18.01.2011 uznaný za vinného okrem iného aj z účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák., ktorého podstata spočívala v tom, že inú osobu naviedol na to, aby úmyselne usmrtila Ing. T. B., CSc. a to v úmysle získať majetkový prospech. Aj za tento trestný čin bol ods. T. U. odsúdený na nepodmieňaný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením na výkon

trestu do tretej nápravno-výchovnej skupiny, pričom v roku 2012 bol na výkon ďalšieho trestu preradený do ústavu so stredným stupňom stráženia, kde si trest vykonáva až doposiaľ. Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že odsúdený T. U. od samého začiatku tvrdil, že je nevinný a svoju účasť na spáchaní nielen trestného činu vraždy poškodeného Ing. T. B., CSc., ale aj pri výbuchoch áut, popieral.

Vzhľadom na uvedené okolnosti, charakterizujúce nielen vysokú závažnosť a spôsob vykonania činov (predovšetkým vzhľadom na spôsobený nenapraviteľný následok - smrť poškodeného Ing. T. B., CSc.), ale aj povahové vlastnosti odsúdeného, bolo potrebné porovnať a hodnotiť plnenie povinností a správanie odsúdeného počas celého výkonu trestu odňatia slobody, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu už dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti, či vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie, či je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a či tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Aj v tejto súvislosti krajský súd nad rámec odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazuje na odsúdeným v jeho sťažnosti vyslovené konštatovanie, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život, ako ho viedol počas celého doterajšieho života, čo je však v zásadnom rozpore s právnym záverom odsudzujúcich rozhodnutí, z ktorých vyplýva odsúdenému T. U. jednoznačne preukázaný priamy úmysel spôsobiť poškodenému smrť a z tohto pohľadu potom vznikajú prinajmenšom dôvodné pochybnosti v tom smere, či si odsúdený vôbec vysokú závažnosť svojho konania dostatočne uvedomil a či je teda u neho možné dospieť k záveru, že sa z nej aj poučil. Vzhľadom k týmto skutočnostiam i vzhľadom na okolnosť, že odsúdený T. U. si v súčasnej dobe trest odňatia slobody vykonáva v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, aj krajský súd dospel k záveru, že odsúdený T. U. nespĺňa všetky zákonné podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pretože v súčasnej dobe od neho nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život tak, ako to predkladá ustanovenie § 61 ods. 1 Tr. zák., preto námietky odsúdeného uvedené v písomnom odôvodnení jeho sťažnosti nepovažoval za opodstatnené a neakceptoval ich.

Na základe uvedených dôvodov krajský súd sťažnosť odsúdeného T. U. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.